

СВЕТОСАВЉЕ – НАЈДРАГОЦЕНИЈЕ НАСЛЕЂЕ НАШЕГ ОЦА СВЕТОГ САВЕ

У дугим зимским ноћима, док је пећ пуцкетала и обасјавала малу собу, некада и уз упаљену свећу, на столици поред мог кревета седела је мајка и приповедала ми најлепше приче које никада неће заборавити. Посматрао сам њено бело лице и нежне руке којима је придржавала неку стару књигу.

Највише ми се свидела прича о једном младом принцу високог чела и дуге плаве косе чије су очи увек гледале у небо и тражиле неку необичну светлост. Та светлост га је и одвела на најлепше место на свету, место где птице најлепше певају, где животиње слободно ходају, а људи се у тишини моле. Био је то његов рај на земљи, његов дворац који је спајао пролазно са вечним. И тако је принц корачао земљом, али увек погледа упртог у небо доносивши мир и срећу где год би крочио и чега год се дотакао. Људи су од њега учили, уливао им је неку наду да се све у животу може решити и да можемо бити бољи људи. У наслеђе им је оставио право богатство које никада нећемо потрошити и које ће наследити будућа покољења и све тако док српске душе корачају земљом. Богатио је људе врлином, подучавао их како да жеље остваре марљивим радом и да стечено поделе са другима. Сањао је далека мора, ишао љима у потрази за Христом, желећи да га што више приближи свом народу. На том путу где је најважнија породица, религија и држава засновано је целокупно наслеђе једног народа. Хришћанске душе, језика и писма не смемо да се одрекнемо никада.

Док сам слушао мајку замишљао сам огромне степенице ка небу. На сваком степенику је по један траг наслеђа (манастири, споменици, писмо, језик, мајка са дететом, сиромашна жена, завађена браћа која се мире, излечени болесник) и сви ми заједно, повезани у светосавско биће, корачамо светосавским путем који нам је остао од Светог Саве.

Мајчине речи и сада одзвањају у мојој глави попут звона које звони са најлепше цркве позивајући вернике на јутрење. Схватио сам да та прича кружи вековима, да се преноси с колена на колена и да ћу је ја једног дана причати својим потомцима. То је наслеђе вредније од свог земаљског лага.

Та прича је веома стара и вредна, то је истинита прича о чудима младог принца коју још увек корача земљом ушушкан у рајске вртове. Ако ми не верујете, осврните се око себе. Видећете га у сваком цвету, дрвету, песми, цркви, кући, потоку, парку, школи...

Док пишем ове редове одзвањају ми у мислима најлепши стихови Десанке Максимовић:

„Ја знам ко сам
по звону што са задужбина немањићких пева,
по јасности његовог гласа
по томе што ме од Студенице до Милешеве
прадедови гледају са иконостаса.“

Знајући да ме њихове очи увек прате ја обећавам да ћу верно чувати Светосавље као најдрагоценије наслеђе.

Иван Јовановић, 7. Разред
ОШ „ Војвода Живојин Мишић“ , Рајковић

Моје молбено и молитвено обраћање Светом Сави

Рођен си ко Растко,
племић ти си био,
али царску круну
одмах си одбио.

Ниси хтео царске дворе,
ниси хтео власт.
Уместо тога
описменио си нас.

Ми смо били земља мала.
Газиле нас војске силне.
Ал не даде отац Сава
вера српства да утихне.

Ни велике војсковође,
ни све сабље сјајне, златне
не успеше име српства
и хришћанства да се затре.

Зато тебе, оче, молим
за све оне које волим.
Покажи нам путе праве,
да ширимо православље.

Сви велики државници
освајаше шта им драго.
Само ти си једно знао –
да су деца наше благо.

Градио си манастире
по Србији целој.
Остали су успомена
на твој лик и дело.
Захвални смо, оче Саво,

на манастиру сваком,
јер само вера чини
српску децу јаком.

Траг дубоки оставио
цео народ да те памти.
У свакој ће кући, школи
свећа твоја да се пламти.

Молебана теби пишу,
памте твоја добра дела.
Подједнако сви те славе
и из града и из села.

Уједини Србе свуда
са севера и са југа.
Покуцај им ти на врата,
завађена измири два брата.

Покуцај им, па им збори
како умом да се бори,
да се бори за корене старе,
сачувају крст и обичаје.

Свети Саво, школска славо,
посвуда се сада ори,
а у срцу свију Срба
плам поноса вечно гори.

Захвална су твоја Српчад
за све, оче Саво.
Овај дан и овај датум
у част теби прослављамо!

МОЈЕ МОЛБЕНО И МОЛИТВЕНО ОБРАЋАЊЕ СВЕТОМ САВИ

Драги принче, Свети Саво,
ти паметна српска главо,
што по Светој Гори ходи,
што те мудрог мајка роди.

Што светиње многе створи
посвети се Светој Гори
и прелепом Хиландару
с' којим стече вечну славу.

Ти си мудар увек био,
своје снове остварио
даргу раћу помирио,
Србе Богу приближио.

Реци Саво, али право
најмудрија Српска главо:
„Шта ће бити са Србима?
Да л' разума у свету има?“

Сваког даа све нас мање,
прети нам изумирање
злобни људи и без душе,
светиње нам срске руше.

Руше цркве, манастире
траг Срба се свуд' затире
и ружне се чине ствари,
само брат на брата да удари.

Ти си познат по мудрости,
Србе сложи и умножи,
поврати их драгом Богу
да добију снагу, слогу.

Да се воле, да се слажу,
Једни другима да помажу,
Да светиње своје граде
И добротом да се сладе.

Цело српство тебе воли,
за тебе се Богу моли,
а ти нама сад помози
да живимо сви у слози.

Унапред ти, Саво, хвала
и вечна ти била слава!

Тања Симовић, 2. Разред
Средња школа „Мионица“